

نویسندگان : میدیا بنیمین و ایریل گولد

منبع و تاریخ نشر : کمان دریم «2021-10-14»

برگردان : پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل» .

علیرغم حکومت طالبان ، فمینیست ها نباید زنان افغان را رها کنند

Despite Taliban Rule, Feminists Must Not Abandon Afghan Women

اوضاع پیچیده است و بنابراین فمینیست ها نباید این نگاه ساده را داشته باشند که سیاست عدم همکاری با طالبان راه حمایت از زنان است .

The situation is complex and so feminists should not take the simplistic view that a policy of non-cooperation with the Taliban is the way to support women

دانش آموزان دختر افغان در صنف انتظار می روند تا بعد از کلاس درس در لیسه زرغونه در 25 جولای 2021 در کابل ، افغانستان بیرون بروند . لیسه دخترانه زرغونه بزرگترین مدرسه در کابل است که 8500 دانش آموز دختر در کلاس ها شرکت می کنند (عکس از پائولا برونشتاین/گتی ایماژ)

از زمان تصرف طالبان بر کابل و دولت مرکزی در 15 اوست ، تلاش برای حمایت از زنان افغان بسیار چالش برانگیز شده است . به گفته برخی فمینیست های برجسته آمریکایی با روابط قوی با زنان افغان ، طالبان "مشروعیتی فراتر از نیروی وحشیانه ای که فرماندهی می کند" ندارد و دولت ها ، سازمان ملل متحد و بازیگران منطقه ای نباید آن را به رسمیت بشناسند یا با آن همکاری کنند . برای برخی ، این به معنای منزوی کردن طالبان از طریق ادامه توقیف وجوه پولی افغانستان در خارج از کشور و تعلیق هر گونه کمک است که با یک نهاد دولتی هماهنگ می شود . اما آیا این موقعیت واقعاً به زنان افغان کمک می کند؟

در حالی که همه ما باید از سوء استفاده ها و تضعیف حقوق زنان افغان عصبانی باشیم ، طالبان تنها عامل ناراحتی زنان در حال حاضر نیستند .

سوال چندانی وجود ندارد که دستاوردهای زنان افغان در 20 سال گذشته ، به ویژه زنان شهرنشین ، حداقل به طور موقت عقب افتاده است . طالبان از زمان به قدرت رسیدن گفته اند که دختران اجازه دارند به مدرسه بروند ، اما در برخی از مناطق کشور ، دختران از کلاس های (7 تا 12) از رفتن به مکتب منع شده اند و در حالی که دانشجویان دختر به تحصیل در دانشگاه های خصوصی ادامه می دهند ، اکثر زنانی که در دانشگاه های دولتی ثبت نام کرده اند به دلیل ترس ، لغو کلاس ها یا محدودیت های طالبان در کلاس ها شرکت نکرده اند . اگرچه سخنگویان طالبان اصرار دارند که زنان می توانند به کار خود ادامه دهند ، اما گزارش های مکرر از شبه نظامیان طالبان به زنان دستور داده است که از محل کار خود خارج شوند .

در حالی که همه ما باید از سوء استفاده ها و تضعیف حقوق زنان افغان عصبانی باشیم ، طالبان تنها عامل ناراحتی زنان در حال حاضر نیستند . اقتصاد و خدمات عمومی در حال متوقف شدن هستند زیرا جامعه بین المللی کمک های مالی را کنار گذاشته است . افغانستان کشوری است که برای تأمین هزینه خدمات حیاتی خود در بیشتر عمر مدرن خود به کمک های خارجی متکی بوده است . هنگامی که ایالات متحده از افغانستان خارج شد ، « 9.5 » میلیارد دلار از دارایی های بانک مرکزی افغانستان را مسدود کرد و صندوق بین المللی پول را وادار کرد تا دسترسی افغانستان به بیش از 450 میلیون دلار اختصاص داده شده برای کمک به COVID-19 را مسدود کند . بانک جهانی با افزودن آتش به آتش ، تأمین مالی سیستم مراقبت های صحتی افغانستان را از طریق صندوق امانت بازسازی افغانستان متوقف کرد . با توجه به این که کمک های خارجی به افغانستان قبلاً حدود « 8.5 » میلیارد دلار در سال - تقریباً نیمی از تولید ناخالص داخلی این کشور - بوده است ، تأثیر مسدود شدن این وجوه برای زنان و خانواده های آنها فاجعه بار است .

در حدود « 220 » هزار معلم در افغانستان وجود دارد و یونیسف تخمین می زند که حدود یک سوم آنها زن هستند . از ماه ژوئن ، حقوق بیشتر معلمان پرداخت نشده است . در 6 اکتبر ، 45000 عضو انجمن معلمان افغانستان با درخواست فوری به وضعیت وخیم آنها توجه کردند " . وزارت آموزش و پرورش منابع بسیار کمی دارد و به سختی می

توان از معلمان ما خواست بدون دریافت حقوق به کار خود ادامه دهند. چونکه بسیاری از آنها تنها نان آور خانواده های خود هستند و آنها واقعاً با مشکل دست و پنجه نرم می کنند. باز نگه داشتن مدارس دشوار خواهد بود. اگر بودجه ای نداریم.

و فقط این تنها معلمان افغان نیستند. اکثر کارکنان صحتی و درمان کشور نیز بدون حقوق کار می کنند. در حال حاضر، سیستم صحتی و درمان کشور در آستانه فروپاشی قرار دارد. **تدروس ادهانوم غبریسوس (Tedros Adhanom Ghebreyesus)**، مدیر کل سازمان صحتی جهانی اظهار داشت که به دلیل تعلیق بودجه، تأسیسات طبی افغانستان قادر به خرید لوازم و پرداخت حقوق کارمندان صحتی خود نیستند. به گفته **کانی وگناراجا (Kanni Wignaraja)**، مدیر برنامه توسعه ملل متحد در آسیا و اقیانوسیه، فقط حدود (17 درصد) از 2200 مرکز صحتی در افغانستان تا حال کاملاً مشغول بکار هستند و پرسنلی که کار می کنند به صورت داوطلبانه این کار را انجام می دهند. او گفت: "این خطر وجود دارد که مردم افغانستان عملاً به خدمات اولیه بهداشتی دسترسی نداشته باشند".

قبل از خروج نظامیان ایالات متحده، بانک جهانی بودجه پروژه صحتمندی را تأمین می کرد - پروژه ای که توسط سازمان های غیردولتی اداره می شد و در سال 2020 به 30 میلیون نفر خدمات درمانی ارائه می داد. صندوق توسعه سازمان ملل متحد اخیراً اعلام کرد که برای جلوگیری از فروپاشی کامل در زمینه مراقبت های بهداشتی، مدیریت پروژه صحتمندی را از بانک جهانی بر عهده خواهد گرفت، اما این فقط یک اقدامی بود که متوقف شد.

اعلام اتحادیه اروپا در (12 اکتبر) از بسته کمک «1.2» میلیارد دلاری قطعاً خبر خوشایندی است. **آنتونی بلینکن**، وزیر امور خارجه آمریکا نیز اعلام کرد که آمریکا در تأمین کمک های بشردوستانه کمک خواهد کرد. اما توزیع موثر کمک ها در حالی امکان پذیر نخواهد بود طوریکه همین اکنون بانک های افغانستان همچنان تحت تحریم های ایالات متحده و سازمان ملل متحد هستند و نمی توانند به دلارهای فیزیکی دسترسی داشته باشند. و کمک های بشردوستانه حقوق خدمات ملکی کشور را تأمین نمی کند.

برای این منظور، وجوه مسدود شده افغان باید آزاد شود. ما مخالفت با مکانیسم های پرداخت را که از طالبان عبور می کند درک می کنیم. در مورد حقوق، گزینه پرداخت مستقیم از طریق آژانس های سازمان ملل متحد و NGO ها در واقع گزینه ترجیحی است. همانطور که در مورد بسیاری از کارکنان مراقبت های بهداشتی وجود داشت. اما آیا واقعاً می توان این کار را برای بیش از 350 هزار کارمند عمومی کشور انجام داد؟ و چگونه می توان سیستم بانکی را بدون لغو تحریم ها نجات داد؟ اینها مسائلی است که دولت **باید** و رهبران جهان باید آنها را حل کنند. پیچیدگی ها در جلسات 11-17 اکتبر

بانک جهانی و صندوق بین المللی پول در واشنگتن و در اجلاس G20 در رم در پایان ماه مورد بحث قرار خواهد گرفت.

فمینیست ها نیز باید درباره پیچیدگی ها بحث کنند. آنها نباید این نگاه ساده انگارانه را داشته باشند که سیاست عدم همکاری با طالبان راه حمایتی از زنان است. همانطور که **جان سیفتون** از دیده بان حقوق بشر گفت: "مشکلات اقتصادی و بشردوستانه افغانستان، که به طور نامتناه سبب زنان و دختران را تحت تاثیر قرار می دهد، نمی تواند به دلیل سابقه طالبان به سادگی نادیده گرفته شود." ما در غرب که خود را فمینیست می نامیم، باید با پیچیدگی ها دست و پنجه نرم کنیم و به عنوان حامیان قوی برای آزادسازی بودجه ای مطرح شویم که می تواند یک ملت **40 میلیونی** را از مواجهه با آینده گرسنگی و بدبختی باز دارد.

چند سطری در مورد نویسندگان این مقاله :

مدیا بنیامین، بنیانگذار Global Exchange و CODEPINK زنان برای صلح، نویسنده کتاب 2018 "داخل ایران: تاریخ و سیاست واقعی جمهوری اسلامی ایران" است. کتابهای قبلی وی عبارتند از: "پادشاهی بی عدالتی: پشت پیوند آمریکا و عربستان" (2016)؛ "جنگ هواپیماهای بدون سرنشین: کشتن با کنترل از راه دور" (2013)؛ "از گرینگو نترس: زنی از هندوراس از ته دل صحبت می کند" (1989) و (با جودی ایوانز) "جنگ بعدی را اکنون متوقف کنید (راهنمای اکشن اقیانوس داخلی). (2005) "

آریل گلد مدیر ملی و تحلیلگر ارشد سیاست خاورمیانه با CODEPINK برای صلح است

----- **با تقدیم سلامها «2021-10-15»**